

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Nu er der ikke tid til at få en ordentlig diskussion med de taleregler, der er for korte bemærkninger, så derfor er jeg nødt til at tage et enkelt eksempel. Vi kan eksempelvis tage integrationsaftalen, der blev indgået, og som Socialdemokratiet i første omgang var med i. Det er egentlig en meget god illustration af problemstillingen, for Socialdemokratiet var med, men regeringen var kun optaget af at lave en aftale, der holdt med Dansk Folkeparti. Derfor blev der indføjet noget om, hvilke grupper der skulle skaffe sig selv arbejde, folk, som normalt anses for at være mere eller mindre uarbejdsdygtige og i hvert fald ikke arbejdsmarkedsparate, det, man i teknisk sprog kalder matchgruppe 4; de skulle ud at søge det arbejde. Der ønskede regeringen slet ikke at tage hensyn til Socialdemokratiet i udmøntningen.

Derfor viste netop integrationsaftalen problemet med blokpolitikken, nemlig at man sidder med et flertal sammen med Dansk Folkeparti, og når det skal udmøntes, er man kun optaget af at tage hensyn til Dansk Folkeparti. Hvorimod det, der har været traditionen, ikke er blevet fulgt: at har man lavet en aftale, så bøjer man mod hinanden og lytter til hinanden. Den vilje findes ikke i den nuværende regering, fordi man kun er afhængig af Dansk Folkeparti, og Dansk Folkeparti er ofte ikke særlig interesseret i brede aftaler.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til hr. Ole Stavad. Så er det hr. Ole Sohn som ordfører i anden runde.

Kl. 19.20

Ole Sohn (SF):

Når jeg tager ordet i anden runde, er det, fordi jeg synes, at statsministeren kom ind på et skråplan og ligesom signalerede, at forudsætningen for, at man kunne have en seriøs politisk debat, var, at man på forhånd havde 90 mandater.

Det var selvfølgelig en hån mod Det Konservative Folkeparti og mod Dansk Folkeparti, at de skal underlægge sig en leder, som repræsenterer et helt flertal, hvorimod det, der er traditionen, er, at man har et samarbejdende folkestyre. Man har flere partier, og hvert parti lægger sine holdninger og sine visioner frem før et valg, og kan man samle 90 mandater bag sin politik, kan man gennemføre den. Kan man samle mindre end 90 mandater, så samarbejder man med an-

dre partier og laver kompromiser, og så kommer man herefter frem med, hvad den kreds af partier i fællesskab kan finde ud af.

Sådan har det altid været. Sådan var det i øvrigt også, da VK-regeringen kom til. Jeg tror, at der var en håndfuld punkter, hvor Venstre og De Konservative på forhånd havde lagt sig fast og sagt til vælgerne, at det vil vi gennemføre, hvis vi kan få Dansk Folkeparti med til det. Men regeringsprogrammet, som kom ud af det, var jo på over 50 punkter, som man ikke på forhånd havde cleareret med vælgerne.

Man havde ikke på forhånd sagt, at vi vil gå i krig, når vi får magten, oven i købet på et snævert flertal. Man havde jo ikke sagt til vælgerne, at får vi flertallet og magten – jeg er ikke sikker på, at Det Konservative Folkeparti eller Dansk Folkeparti havde givet tilsagn om det på forhånd – så vil vi godt gå ind og presse statsinstitutioner som Danmarks Radio på ytringsfriheden.

Der er jo en lang række spørgsmål, som man ikke fortæller vælgerne inden et valg. Derfor er det mest fair, at partierne fremlægger visioner. Jeg har i dag på SF's vegne fremlagt nogle af de visioner, vi har for den offentlige sektor. Vi har tilsvarende lagt visioner frem for udviklingen af miljøpolitikken med hensyn til imødegåelse af klimaforandringerne og etablering af en grøn erhvervspolitik, så man kan få en støtte til solopgangsindustriene, som kan skabe fremtidens arbejdspladser og dermed grundlaget for fremtidens velfærd.

Den form for debat bliver fuldstændig kortsluttet, når det hele skal gå op i, at der skal være 90 mandater i den ene blok, og så skal de, der ikke har 90 mandater nu, forsøge at få det i enighed. Det er at tilte den demokratiske debat; det er at skabe grundlaget for at afvikle det samarbejdende folkestyre.

Det mest interessante er, at når man ser på oppositionens partier, er der langt, langt mere, der samler, både omkring visionerne for velfærdssamfundets udvikling, miljøpolitikens udvikling og imødegåelse af de globale udfordringer, end der skiller.

Der er ting, der skiller, og jeg synes da, at det er klogt og godt, at vælgerne kan se, at der er forskel på partierne. Nogle ønsker en skattereform så hurtigt som muligt, fordi behovene er der, og andre mener, at det kan vente lidt. Der må vælgerne afgøre styrkeforholdet, og forhandlingerne efterfølgende om et regeringsgrundlag afgør så, hvordan resultatet falder ud.